

„Olvass többet!”

Lázár Ervin: A fehér tigris

-szövegrészlet-

Beóvakodtak a horhosba. Az úton néhány eldobott fegyver hevert, a megtépázott bokrok s a meredek löszfalon a csizmasarkak karistolásai mutatták, hogy a katonák fejvesztetten ugráltak be a szurdékba.

A lapályon meglepő csendélet fogadta őket. A rét közepén egymáshoz szorulva, mint a delelő birkanyáj, állt a század, s mintegy ötven méterre tőlük egykedvűen üldögélt a tigris.

Amikor Káptalant meglátták, mozgolódás támadt, a tigris azonnal fenyegetően fölpattant, s a katonák szoborrá merevedtek.

Makos füttyentett a tigrisnek, megveregette a fejét.

– Jól van – ezzel a katonákhoz fordult. – Elmehetnek.

Az emberek nem mertek mozdulni, megbűvölten bámulták a tigrist.

Makos Gábor közelebb ment hozzájuk.

– Megsebesült valaki? – nevetett Makos Gábor, s akkor a csoport szélén megszólalt egy katona.

– Ezt nem fogja a golyó.

– Persze hogy nem – mondta szigorúan Makos Gábor –, különben már tavaly megjegyezhatték volna maguknak. Tankokkal sem tudták legyőzni.

– Mit akar velünk? – kérdezte egy riadt hang.

– Semmit. Elmehetnek.

Lassan felengedett a feszültség, néhányan kiléptek a körből, s mikor látták, hogy a tigris nem mozdul, a többiek is nekibátorodtak. Páran gyors léptekkel megindultak a város felé, míg mások nem tudtak szabadulni a tigris bűvköréből, megbabonázva bámulták, s ahelyett hogy menekültek volna, közelebb léptek hozzá.

– Ha legközelebb megtámadnak, már nem leszek ennyire humánus – mondta Makos Gábor. – Mit gondolnak, hány perc alatt tépte volna szét magukat, ha megparancsolom neki?!

Senki sem válaszolt.

– Most pedig lássuk azt a híres Főnököt – nézett Káptalanra. – Velem jön?

– Szeretnék valamit mondani – mormolta Káptalan. A földet nézte közben.

– Tessék.

– A Főnök parancsba adta, hogy önre is lőjenek.

– Na és?

Káptalan fölpillantott Makos Gábor arcába, mintha azt kémlélné, valóban érti-e.

– Sőt, hogy elsősorban önre lőjenek.

– Mit gondol, mi lesz, ha a tigrisnek senki sem fog parancsolni?

– Azt ők nem tudhatják.

Makos Gábor kivörösödött a dühtől.

– Nem érdekel!

Elindult a város felé.

A katonák széles utat nyitottak neki. Nem indult utána senki. Csak nagy sokára Káptalan, amikor Makos Gábor már eltűnt az útkanyarulatban.

A városban Makos Gábor előtt kiürültek az utcák, a járókelők fejvesztetten ugráltak be a kapualjakba és az üzletkebe. Néhányuknak bizonyára eszébe jutott a múlt év tavasza.

Háborítatlanul jutott el a tigrissel a városházáig. A kapu előtt fegyveres őr állt.